

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน เวลานี้ลูกได้ยินสิ่งที่แท้จริงจากพ่อที่แท้จริงและเข้ามาสู่แสงสว่าง หน้าที่ของลูกคือการนำทุกคนออกจากความมืดและนำพวกเขาไปสู่แสงสว่าง

คำถาม: เมื่อลูกให้ความรู้แก่ใคร อย่างแน่นอนที่ลูกควรจดจำประเด็นใด?

คำตอบ: เฝ้าแต่ทำให้ปากของลูกพูดอย่างสม่ำเสมอว่า “บาบา บาบา” เพราะด้วยการทำเช่นนี้ สำนึกได้ก็ตามของคำว่า “ของฉัน” จะจบสิ้นลง มรดกนั้นจะได้รับการจดจำด้วยเช่นกัน เมื่อมีการพูดคำว่า “บาบา” ความคิดเห็นของการอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกันก็ถูกทำลาย หากใครบางคนพูดว่าพระเจ้านั้นอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ให้ถามเขาว่าพ่อจะสามารถอยู่ในทุกคนได้อย่างไร?

เพลง: ผู้คนของทุกวันนี้อยู่ในความมืด...

โอมชานติ ลูกๆ พุดอะไรและพวกเขาเรียกหาใครว่า “โอ้ มหาสมุทรแห่งความรู้! โอ้ พระอาทิตย์แห่งความรู้! บาบา”? พระเจ้านั้นเรียกว่าบาบา พระเจ้าคือพ่อและดังนั้นลูกทั้งหมดคือลูกๆ ลูกๆ พุดว่า “เวลานี้พวกเราได้ตกลงไปสู่ความมืด พาเราไปสู่แสงสว่างเถิด!” ด้วยการพูดคำว่า “บาบา” นั่นก็พิสูจน์ว่าลูกกำลังเรียกหาพ่อ เมื่อลูกพุดคำว่า “บาบา” ลูกก็มีประสบการณ์ของความรัก เพราะมรดกนั้นได้รับมาจากพ่อ ด้วยการพูดแต่เพียงคำว่า “อิศวร” หรือ “พระเจ้า” ก็ไม่ได้มีความหวานชื่นของมรดกของพ่อ ด้วยการพูดคำว่า “บาบา” ลูกก็จดจำมรดกของลูก ลูกเรียกหา “บาบา พวกเราได้ตกลงไปสู่ความมืด! มาและจุดตะเกียงของเราด้วยความรู้เถิด!” นี่เป็นเพราะแสงของดวงวิญญาณได้ดับไป เมื่อใครตาย ผู้คนนั้นก็จุดตะเกียงไว้ถึง 12 วัน บางคนนั้นก็จุดตลอดทั้งคืนเพื่อให้แน่ใจว่าตะเกียงนั้นไม่ดับลง พ่ออธิบาย: ลูกๆ ผู้คนของบาร์ตเคยอยู่ในแสงสว่างนั้นคือในกลางวันแต่เวลานี้ลูกอยู่ในกลางคืน เป็นกลางวันถึง 12 ชั่วโมงและกลางคืนถึง 12 ชั่วโมง นั่นคือประเด็นที่มีขีดจำกัด กลางวันและกลางคืนนี้ไม่มีขีดจำกัด กลางวันของบราห์มาคือยุคทองและยุคเงิน และกลางคืนของบราห์มาคือยุคทองแดงและยุคเหล็ก มีความมืดในเวลากลางคืนที่ผู้คนเฝ้าแต่เร่ร่อนไปทั่ว พวกเขาเร่ร่อนไปทั่วในทุกทิศทางเพื่อแสวงหาพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่สามารถบรรลุถึงพระเจ้า พวกเขาทำพิธีแสดงบักติเพื่อที่จะบรรลุถึงพระเจ้า บักติเริ่มต้นในยุคทองแดง นั่นคือเมื่ออาณาจักรของราวันเริ่มขึ้น เคยมีเรื่องราวที่แต่งขึ้นเกี่ยวกับบาดาเชร่า(การเผาราวัน) พวกเขาได้แต่งเรื่องราวในจิตใจของเขาด้วยจินตนาการของเขาด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่าง พวกเขาสร้างภาพยนตร์และการแสดงละคร ฯลฯ ศรีมัท ภควิท กิตะคือสัจจะ ดวงวิญญาณสูงสุดได้มาและได้สอนราชาโยคะแก่ลูกๆ และให้อาณาจักรแก่ลูก แล้วพวกเขาก็ได้แต่งเรื่องราวในหนทางบักติ ไวยาสได้เขียนกิตะนั้นนั่นคือเขาได้แต่งเรื่องขึ้น เวลานี้ลูกกำลังรับฟังเรื่องราวที่แท้จริงจากพ่อ ลูกควรจะเฝ้าแต่พุดเสมอว่า “บาบา บาบา” ดวงวิญญาณสูงสุดคือบาบาของเรา ท่านคือผู้สร้างโลกใหม่และดังนั้นแน่นอนที่เราควรได้รับมรดกแห่งสวรรค์ของเราจากท่าน ขณะที่กำลังมีประสบการณ์ของ 84 ชาติเกิด พวกเราได้เข้ามาสู่นรก พ่ออธิบาย: ลูกๆ ผู้คนของบาร์ตเคยเป็นของสุริยวงศ์และจันทราวศ์ เมื่อลูกเคยเป็นนายของโลก ก็ไม่ได้มีศาสนาอื่นใด นั่นเรียกว่าเป็นสวรรค์ดินแดนของภฤษณะ ที่นั่นคือดินแดนของปีศาจ บัพตาตาได้เตือนลูกว่าเคยเป็นอาณาจักรของลักษมีและนารายณ์เพียงพ่อเท่านั้นไม่ใช่คนใด คือมหาสมุทรแห่งความรู้ มหาสมุทรแห่งความสงบและเป็นผู้ชำระให้บริสุทธิ์ เจ้าสาวทั้งหมดมีเพียงพระเจ้าเดียวผู้ซึ่งเป็นเจ้าบ่าว ผู้คนไม่เข้าใจสิ่งนี้ เหตุนี้เองพวกเขาก็สับสนเมื่อมีการถามพวกเขาว่าพ่อของทุกดวงวิญญาณคือใคร พวกเขาตอบว่า: พวกเราไม่รู้ โอ้ ดวงวิญญาณ! แต่ลูกๆ ดวงวิญญาณจะไม่รู้จักพ่อของลูกได้อย่างไร? พวกเขาพุดถึงพระเจ้า ผู้เป็นพ่อ แต่เมื่อลูกถามพวกเขาว่ารูปและนามของท่านคืออะไรและพวกเขาตระหนักรู้จักท่านหรือไม่ พวกเขาก็พุดว่าท่านอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน พ่อของลูกๆ นั้นจะอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกันหรือไม่? ผู้คนนั้นอยู่อย่างไม่รู้คิดอย่างยุ่งด้วยการทำตามการกำหนดที่เป็นเช่นปีศาจของราวัน สำนึกที่เป็นร่างคือกิเลสอันดับหนึ่ง พวกเขานั้นไม่ได้มีศรัทธาว่าพวกเขาคือดวงวิญญาณ พวกเขาพุดว่า: ฉันคือผู้หนึ่งผู้หนึ่ง สิ่งนั้นอ้างอิงถึงร่างกาย ในความเป็นจริงพวกเขาไม่รู้ว่แท้จริงแล้วพวกเขาคือใคร “ฉันเป็นผู้พิพากษา ฉันเป็นสิ่งนี้” พวกเขาเฝ้าแต่พุดคำว่า “ฉัน” แต่นั่นเป็นสิ่งผิด “ฉัน” และ “ของฉัน” คือสองสิ่งที่แยกจากกัน ดวงวิญญาณนั้นไม่สูญสลายและร่างกายนั้นสูญสลาย ได้มีการให้ชื่อไว้กับร่างกาย ดวงวิญญาณนั้นไม่ได้รับชื่อ พ่อพุดว่า: ชื่อของพ่อคือชีวา ผู้คนแม้กระทั่งเฉลิมฉลองวันเกิดของชีวา ผู้เดียวที่ไม่มีตัวตนจะสามารถมีวันเกิดได้อย่างไร? ไม่มีใครรู้ว่ท่านเข้ามาในใคร ชื่อของทุกดวงวิญญาณคือดวงวิญญาณ ชื่อของพ่อสูงสุดคือชีวาและที่เหลือของทั้งหมดคือซาลิเกรม ดวงวิญญาณทั้งหมดคือลูกๆ และชีวาคือพ่อของทุกดวงวิญญาณ ท่านคือพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ทุกคนเรียกหาท่าน มาและชำระพวกเราเถิด! พวกเรากำลังมีประสบการณ์ของความทุกข์! ดวงวิญญาณเรียกหา ลูกๆ ทั้งหมดจดจำท่านเมื่อพวกเขาอยู่ในความทุกข์ ในขณะที่เมื่อลูกๆ เดียวกันเหล่านั้นอยู่ในความสุข ก็ไม่มีใครในบรรดาพวกเขาที่จดจำท่าน เป็นราวันที่ทำให้ลูกไม่มีความสุข พ่ออธิบายว่า: ราวันนี่คือศัตรูเก่าแก่ของลูก นี่คือการละเล่นของละครที่ถูกสร้างขึ้น ดังนั้นเวลานี้ทั้งหมดอยู่ในความมืด เหตุนี้เองพวกเขาก็เรียกหา: โอ้ พระอาทิตย์แห่งความรู้ มาและพาเราไปสู่แสงสว่างเถิด! เมื่อบาร์ตเคยเป็นดินแดนแห่งความสุข ไม่มีใครเคยเรียกหา ที่นั่นไม่มีสิ่งใดขาดไป ที่นี้

พวกเขาเฝ้าแต่เรียกหา: โอ้ ผู้ประทานความสงบ! พ่อมาและอธิบายว่าความสงบคือศาสนาตั้งแต่เดิมของลูกและพวกมาลัยรอบคอบของลูก ดวงวิญญาณคือผู้อาศัยของดินแดนแห่งความสงบ ลูกไปจากดินแดนแห่งความสงบสู่ดินแดนแห่งความสุขที่ซึ่งไม่มีสิ่งใดนอกจากความสุข ลูกไม่ต้องร่ำร้องในความทุกข์ระทม เป็นเมื่อผู้คนอยู่ในความทุกข์เท่านั้นที่พวกเขาเรียกหา: มีเมตตาเถิด! บาบาส ผู้จัดความทุกข์และผู้ประทานความสุข ได้โปรดมา! ชีพบาบา บาบาสที่แสนหวาน โปรดมาอีกครั้ง! อย่างแน่นอนที่ท่านมา เหตุอันเองผู้คนจึงเฉลิมฉลองวันเกิดของชีวา ศรีกฤษณะคือเจ้าชายแห่งสวรรค์ วันเกิดของท่านได้รับการเฉลิมฉลองด้วยเช่นกันแต่ไม่มีใครรู้ว่ากฤษณะมาเมื่อไร ราเด่และกฤษณะกลายเป็นลักษมีและนารายณ์เมื่อพวกเขาแต่งงาน ไม่มีใครรู้อะไร มนุษย์เฝ้าแต่เรียกหา: โอ้ พระเจ้า, ผู้เป็นพ่อ! อัจชะ ถ้าพวกเขาว่ารูปและนามของท่านคืออะไรและพวกเขาจะพูดว่าท่านอยู่เหนือรูปและนาม! โอ้! ลูกพูดว่าท่านคือพระเจ้า, ผู้เป็นพ่อ แล้วลูกพูดว่าท่านอยู่เหนือรูปและนาม! ท้องฟ้าคือที่ว่างแต่มีชื่อว่า “ท้องฟ้า” ลูกพูดว่าลูกไม่รู้ นามหรือรูปของพ่อ อัจชะ ลูกรู้จักตนเองไหม? ใช่ ฉันคือดวงวิญญาณ อัจชะ นามและรูปของดวงวิญญาณคืออะไร? พวกเขาพูดว่าดวงวิญญาณคือดวงวิญญาณสูงสุด ดวงวิญญาณไม่สามารถอยู่เหนือรูปและนาม ดวงวิญญาณคือจุดเช่นดวงดาวที่อาศัยอยู่ในกึ่งกลางหน้าผาก ดวงวิญญาณที่สูงสุดแสนเล็กน้อยมีบทบาทของ 84 ชาติเกิดบันทึกอยู่ในเขา ประเด็นเหล่านี้ต้องเป็นที่เข้าใจ เหตุนี้เองเตาเผา 7 วันจึงได้รับการจดจำ อาณาจักรของราวันเริ่มขึ้นในยุคทองแดงและแล้วกิเลสก็ยังคงอยู่ตั้งแต่บัดนั้น ลูกได้เฝ้าแต่ลงบันไดมา ในเวลานี้ทุกคนถูกบดบังรัศมีและได้อยู่อย่างน่าเกลียด เหตุนี้เองพวกเขาจึงเรียกหา: โอ้ พระอาทิตย์แห่งความรู้ ได้โปรดมา! มาและพาเราไปสู่แสงสว่างเถิด! มีคำกล่าวไว้ว่า: เมื่อสัทกูรูกำหนดให้น้ำมันของความรู้ ความไม่รู้ (ความมืด) ก็หายไป สติปัญญาจดจำพ่อ ไม่ได้มีการกล่าวไว้ว่า: เมื่อกูรูกำหนดให้น้ำมัน (ointment) มีกูรุมากมายแต่ไม่มีใครในพวกเขาที่มีความรู้; พวกเขาไม่ได้รับการจดจำเพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นคือมหาสมุทรแห่งความรู้, ผู้ชำระให้บริสุทธิ์และผู้ประทานชีวิตใหม่ที่ไม่มียุติแก่ทุกคน ดังนั้นใครอื่นจะให้ความรู้ได้อย่างไร? ผู้รู้พูดว่ามีหนทางมากมายเพื่อพบพระเจ้า การศึกษาคัมภีร์ การสร้างไฟบูชายัญ การทำทปาศะทั้งหมดนั้นคือหนทางเพื่อพบพระเจ้า อย่างไรก็ตามผู้ที่ไม่มีบริสุทธิ์จะไปยังโลกที่บริสุทธิ์ได้อย่างไร? พ่อพูดว่า: พ่อต้องมาด้วยตนเอง มีพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้น บราห์มา วิษณุและชางกาคือเทพ ไม่สามารถเรียกพวกเขาว่าพระเจ้า พ่อของพวกเขาคือชีวา เมื่อผู้คนอยู่ที่นั่น พ่อของพวกเขาต้องอยู่ที่นั่นใช่หรือไม่? ชื่อที่ถูกเขียนไว้คือ “สถาบันประชาธิปไตยบราห์มกุมารี” (Prajapita Brahma Kumaris Institution) ดังนั้นลูกคือลูกๆ มีบราห์มกุมารีและกุมารีมากมาย มรดกนั้นได้รับจากชีวา ไม่ใช่บราห์มา มรดกนั้นได้รับจากดาต้า (ปู่) ท่านนั่งที่นั่นและทำให้ลูกมีค่าควรแก่การไปสวรรค์ผ่านบราห์มา ท่านนำลูกๆ มาเลี้ยงดูผ่านบราห์มา ลูกๆ พูดว่า: บาบาส ฉันเป็นของท่าน ฉันประกาศสิทธิ์ในมรดกของฉันจากท่าน ดินแดนของวิษณุได้รับการก่อตั้งผ่านบราห์มา ชีพบาบาสอนราชาโยคะแก่ลูก กิตะคือข้อกำหนดที่สูงส่งจากพระเจ้า มีพระเจ้าผู้ที่ไม่มิตัวตนเดียวเท่านั้น พ่ออธิบายว่า: ลูกๆ ได้ใช้ 84 ชาติเกิด ดวงวิญญาณคงอยู่อย่างแยกห่างจากดวงวิญญาณสูงสุดเป็นเวลาที่ยาวนาน เป็นผู้คนของบาร์ตที่ได้อยู่อย่างแยกห่างเป็นเวลาที่ยาวนาน ไม่มีศาสนาอื่นใดลูกคือผู้ที่ถูกแยกห่างอันดับแรก ลูกแยกห่างจากพ่อและมาที่นี่เพื่อเล่นบทบาทของลูก บาบาสพูดว่า: โอ้ ดวงวิญญาณ! เวลานี้จดจำพ่อ พ่อของลูก! นี่คือการจารึกแสงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง ไฟของโยคะ ภาระของบาปกรรมบนศีรษะของลูกจะได้รับการปลดปล่อยในไฟของโยคะนี้ โอ้ ลูกๆ ที่แสนหวาน! จากยุคทองลูกได้เข้ามาสู่ยุคเหล็ก เวลานี้จดจำพ่อ! นี่คือนางสิ่งสำหรับสติปัญญาของลูกที่ต้องทำ สีมร่างกายของลูกและความสัมพันธ์ทางร่างกายของลูกทั้งหมดและจดจำพ่อผู้เดียวอย่างสม่ำเสมอ ลูกคือดวงวิญญาณและนั่นคือร่างกายของลูก เป็นดวงวิญญาณที่พูดว่า: “ฉัน, ฉัน” ราวันได้ทำให้ลูกไม่บริสุทธิ์ การละเล่นนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว นั่นคือบาร์ตที่บริสุทธิ์และบาร์ตที่ไม่บริสุทธิ์ เมื่อลูกไม่บริสุทธิ์ ลูกเรียกหาพ่อว่าลูกต้องการอาณาจักรของราม พวกเขาพูดเช่นนั้นแต่พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของสิ่งนั้น เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นคือมหาสมุทรแห่งความรู้ผู้ที่ให้ความรู้แก่ลูก พ่อเท่านั้นที่มาและให้มรดกแก่ลูกในหนึ่งวินาที เวลานี้ลูกเป็นของพ่อ เพื่อที่จะประกาศสิทธิ์ในมรดกของสุริยวงศ์และจักรวรรดิของลูก แล้วลูกจะกลายเป็นอมตะในยุคทองและยุคเงิน ที่นั่นลูกจะไม่พูดว่าผู้หนึ่งผู้นี้ได้ตายไป ไม่มีความตายก่อนเวลาอันควรใดในยุคทอง ลูกเอาชนะความตายและไม่มีการเอ่ยถึงความทุกข์ นั่นเรียกว่าเป็นดินแดนแห่งความสุข พ่อพูดว่า: พ่อให้อำนาจในการปกครองสวรรค์แก่ลูก มีเครื่องอำนวยความสะดวกมากมายที่นั่น ผู้คนในหนทางบักตีได้สร้างวัดเช่นนั้น! แม้กระทั่งในเวลานั้นพวกเขามีความมั่งคั่งอย่างมาก มองดูว่าบาร์ตเคยรุ่งเรืองเพียงไร! ดวงวิญญาณที่เหลือทั้งหมดอยู่ในโลกที่ไม่มีตัวตน ลูกๆ ได้มาเพื่อที่จะรู้ว่าบาบาสที่สูงสุดเหนือสิ่งใดกำลังก่อตั้งสวรรค์ในเวลานี้ ผู้ที่สูงสุดเหนือสิ่งใดคือชีพบาบาแล้วก็มีบราห์มา วิษณุและชางกาผู้อาศัยของอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน และแล้วก็มีโลกนี้ ลูกๆ ได้รับชีวิตใหม่ที่ไม่มียุติด้วยความรู้ ได้รับการจดจำว่า: ความรู้ บัณฑิตและการวางเฉย มีการวางเฉยในโลกเก่าเพราะลูกจะได้รับอำนาจการปกครองของยุคทอง พ่อพูดว่า: ลูกๆ จดจำพ่อผู้เดียวอย่างสม่ำเสมอ! ด้วยการจดจำพ่อ ลูกจะมาหาพ่อ อัจชะ

ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสเตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. การละทิ้งบาปกรรมบนศีรษะของคุณจะถูกเผาไปด้วยไฟของโยคะ เอาร่างกายและความสัมพันธ์ทางร่างกายทั้งหมดของคุณออกไปจากสติปัญญาของคุณและจดจำเพียงพ่อผู้เดียว
2. แทนการเรียกร้องหรือการร่ำร้องในความทุกข์ระทม อยู่อย่างมั่นคงในศานาตั้งเดิมของความสงบของคุณ ความสงบคือ พวงมาลัยรอบคอของคุณ อย่าใช้คำว่า “ฉัน” และ “ของฉัน” ในสำนึกที่เป็นร่าง มีความศรัทธาว่าคุณคือดวงวิญญาณ

พร: ขอให้ลูกเป็นนายของมหาสมุทรด้วยพลังของการยอมรับปรับตัว ผู้ที่กลายเป็นภาพลักษณ์ของความสำเร็จนเวทีของงานรับใช้

เมื่อลูกเข้ามาสู่เวทีของงานรับใช้ สถานการณ์หลายประเภทมากมายมาเบื้องหน้าลูก จงยอมรับและปรับทุกสิ่งเหล่านั้นเข้ากับตนเองและลูกจะกลายเป็นภาพลักษณ์ของความสำเร็ การยอมรับปรับตัวหมายถึงไม่มีสถานการณ์หรือความรู้สึกที่เลวร้ายใดแม้กระทั่งอยู่ในความคิดของคุณ จงเปลี่ยนแปลงคำพูดที่ไม่ให้ประโยชน์ด้วยความรู้สึกของการให้คุณประโยชน์ในลักษณะที่เป็นราวกับว่าไม่เคยมีคำพูดที่ไม่ให้คุณประโยชน์เหล่านั้นเลย จงเปลี่ยนแปลงข้อบกพร่องให้เป็นคุณธรรม และเปลี่ยนการประณามเป็นการยกย่อง และแล้วลูกจะถูกกล่าวได้ว่าเป็นนายของมหาสมุทร

คติพจน์: ผู้ที่ไม่ได้มองไปที่ส่วนการขยายตัวและเพียงมองที่สาระเท่านั้น และหลอมสิ่งนั้นภายในตัวเขาเอง คือผู้เพียรพยายามที่จริงจัง

*** โอมชานติ ***